

ЕЛДАР АХАДОВ СВЯТОТО МЯСТО

Превод от руски: Цветан Диковски, —

chitanka.info

Дълго ли кратко ли живя един човек, но ето животът му премина и той се замисли. Всякакви неща му се случваха в този живот, всичките ги запомни. И си помисли: „Колко пъти бях щастлив на тази земя, а за своето щастие всеки път се сещах едва после, след време, когато вече всичко беше свършило, Ех, ако можех да се върна по тия скъпи за мен места!...“

Затвори за миг очи, отвори ги и видя, че стои до пейката в парка, където младежите довеждаха своите ненагледни, за да им разкрият любовта си. Сърцето му заби сладко и развълнувано. Ето го мястото — онова същото, заветното място на щастието!

Но, какво е това? Сякаш пейката е същата и дърветата над нея шумят, а все пак не е същото. Ето, край него претича някакво момченце с воден пистолет. А ей там две бабички се карат, смешно, съвсем по бабешки за някаква дреболия. Аха, ето каква е разликата! Тогава тези неща ги нямаше! Те явно сега се случват. И дърветата, макар че не са други, същите са, но са по-високи, по-гъсти, състарили са се. И шумят някак различно под полъха на вятъра. Съвсем другояче шумят. Ето какво се получава, сякаш и на същото място стоиш, но и не на същото. А онова — най-святото, заветното, от него май вече няма и помен. А и онази девойка, оная принцеса — тя също отдавна изчезна. Омъжи се, замина и се разтвори във времето...

И човекът отново затвори очи, и отново ги отвори. И видя пред себе си двора на училището, видя прозореца на първия етаж, където седеше ето от тази страна в трети клас. Я виж ти! Радостна усмивка озари лицето му. Ето тук той е немирник, тормози учителката и завеждащата по учебната част, а ето с онзи дангалак от съседния клас за нещо се сбиха. После станаха първи приятели — не можеш ги откъсна един от друг. Ето тук някъде трябваше да има пукнатина в стъклото на прозореца. Не, не я намери. Жалко. И учителката е друга, и показалката отдавна не е същата, и момчето с което се би, а после се сприятелиха вече го няма. Съвсем го няма, никъде го няма. Нещо толкова нелепо се случи с него, така внезапно, неочаквано, още тогава преди да завършат училище... И човекът отново затвори очи, от мъка ги затвори...

Дълго не му се искаше да ги отваря — цяла вечност. А и защо? Да, може да се върне на предишното място, но то сега не е свято, там вече го няма онова, което е било преди. Дори местата където са се

родили всички те, тези, по които той някога е живял са се променили, нещо не се получи, а за миналото си, какво да говори...

И ето счуха му се гласове — далечни, тихи, напевни. Човекът потръпна от познатите усещания, които го споходиха! Че как няма да ги познае? Ами, че това е неговата люлчина песен. И гласовете са такива, познати, чисти, такива скъпи! Ето бабиния глас, а ето и този на мама... Човекът заплака и отвори очи. Отвори ги и видя — пред него детската му стая, а ето и креватчето му. А това е самият той — усмихва се някому с беззъба младенческа усмивка. Щастлив, усмихва се и изведнъж внезапно заплаква силно, залива се от плач. Като че ли всичко разбира. И пак слуша онези далечни, заветни гласове. Дълго време ги чуваше.

И човекът отново затвори очи, отвори ги, пак ги затвори и сякаш се поклони дълбоко на някой невидим. Ниско до самата земя се поклони, защото именно тази земя, тя е онова най-заветно, най-свято място. Цялата земя. Докато паметта ни е жива.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.